

# LITERÁRNÍ SOUTĚŽ      vyhodnocení

## **1. třídy**

1. místo

2. místo

3. místo

zvláštní ocenění

## **ilustrace k pohádce Šípková Růženka**

Johana Schneiderová

Vanda Mizlerová, Sofie Nováková

Tobiáš Tlaskal

Tonda Labuda – Vánoční příběh

## **2. a 3. třídy**

1. místo

2. místo

3. místo

## **Vánoční příběh**

Bětko Šejnostová

Ema Hálková

Elen Hovorková

## **4. a 5. třída**

1. místo

2. místo

3. místo

## **1) O neposlušném fotbalovém míči**

## **2) Jak mravenec přerostl žirafu**

Antonie Borovková, Bruno Chum

Tereza Ševčíková

Petra Rejzková, Adéla Pokorná

## **6. třída**

1. místo

2. místo

3. místo

čestné uznání

## **1) A jak to bylo dál, pohádka**

## **2) Moje první detektivka**

Hana Železná, Vašek Vítek

Anna Růžičková

Martina Pompová

Anna Sládková, Prokop Řehák, Anhelina Dalekorey, Bart Škoch

## **7. třída**

1. místo

3. místo

čestné uznání

## **1) A jak to bylo dál, pohádka**

## **2) Moje první detektivka**

Eliška Sommerová, Dan Táborský

Adam Zahradník

Kristýna Kingsley, Matěj Váňa, Anežka Zadražilová,

Julie Štěpánová

## **8. a 9. třída**

1. místo

2. místo

3. místo

čestné uznání

## **1) A jak to bylo dál, pohádka**

## **2) Moje první detektivka**

Klára Mattanelli

Veronika Lanštiaková,

Ester Botošová, Jan Rošek

Jan Suchomel, Mikuláš Matějka, Jana Wolfová

**Antonín Labuda**  
**Vánoční příběh**

DĚTI ŠLI SPÁT A PŘET TÍM SE DĚTI ZEPTALI KDI PUJDOU SPÁT RODIČE JIM  
ODPOVĚĎELI ŽE ZA CHVÍLI JAK SE DOMLUVILI TAK UDĚLALI KDIŽ  
MAMINKAČETLA DĚTEM NA DOBROU NOC MEZITÍM TATÍNEK PŘIDÁVAL  
POSTAVIČKY DO MALINKÉHO BETLÉMKU TAM BYLA I KOČKA NA KTEROU SE  
DĚTI V NOCI DÍVALI KOČKA NAJEDNOU ZAČALA PADAT

1 KAPITOLA JAK DĚTI POZNALI KOČKU

TO UŽ KOČKA NEVIDRŽELA A SLESLA A BILA POŘÁD NA ZEMI POTOM ALE  
PŘIŠLI DĚTI A POŘÁD NĚCO ŘÍKALI AŽ TICHO A DĚTI ŘÍKALI TI UMÍŠ MLUVIT  
NO JISTĚ JSEM BETLÉMSKÁ KOČKA

KAPITOLA 2 VÁNOCE SE BLÍŽÍ

PŘICHÁZELA NEJDŮLEŽITĚJŠÍ POSTAVA JEŽÍŠEK

KAPITOLA 3 VÁNOCE 24

UŽ JSOU VÁNOCE DĚTI ŠLI DO POKOJÍČKU POTOM ZAZVONIL ZVONEK ŠLO SE  
ROZBALOVAT A POTOM ZAZVONIL ZVONEC A POHÁDKY JE KONEC



## **Emma Hálková**

### **Vánoční příběh**

Byla jednou jedna veverka. Ta měla moc ráda ořechy. Už už si chtěla koupit stromeček, ale sama věděla, že si stromeček musí koupit až na Štědrý den, tak šla za svou kamarádkou. Cestou uviděla malý stromeček. A tak se ho zeptala jestli by nechtěl být vánočním stromečkem. Ale co bych proto, abych se mohl stát vánočním stromečkem měl udělat? Nic. Já si tě utrhnu i s kořínky. Dám si tě doma do květináče. Veverka zapoměla, že už chtěla jít ke své kamarádce a stromeček si hned vzala. Doma ho dala do květináče a dárky vedle něj. Po vánočních svátcích ho nesla do skladu a potkala malou holčičku. Veverku začala hladit a vzala si od ní stromeček a s maminkou ho zasadily zpět do lesa. To je celý vánoční příběh.

## **Bětko Šejnostová**

### **Vánoční příběh**

Žil byl jeden chlapec a jmenoval se Vítek. Blížili se vánoce a Vítek psal dopisi Ježíškovi. Přál si spousta dárků, třeba auto na dálkové ovládání a koloběžku anebo čepici a taky lyže a ... Prostě si přál tolik věcí že když to poslal Ježíškovi tak mu maminka říkala že to všechno nedostane. A měla pravdu. Když si to přečetl tak si řekl: ten Vítek má ale přání a to vůbec nepomáhá rodičům, akorát je zlobí. Nevím nevím co s tím, říká si Ježíšek. Po chvíli na to přišel. Dám mu jeden dárek, to ho snad naučí nechtít všechno. Přišli vánoce a štědrý den. Maminka měla napilno. Tradičně (jako každý rok) pekla kubu a dělala bramborový salát. Vítek nechtěl jíst, tolik se těšil na dárky. Vítek už to nevydržel. Vrazil do pokoje kde stál vánoční stromeček. Ale co to? Pod stromečkem byli dárky jen pro maminku a pro Tatínka. Když si tatínek s maminkou rozbalili všechny dárky uviděl Vítek jeden dárek který byl pro něj. Když ho Vítek rozbalil, ležel tam papírek na kterém bylo napsáno: příště budeš snad chytřejší. Vítek si uvědomil že byl na rodiče zlý a začal jim pomáhat. Od té doby Vítek už nikdy rodiče nezlobil.

## **Elen Hovorková**

### **Jak Santa Klaus zaspal**

Začala zima, napadl sníh. Děti začali zdobit stromečky, a těšili se na vánoční večer. V jedné chaloupce žili rodiče z dvěma dětmi jmenovali se Josífek a Jarmilka, Jarmilce bylo osm a Josífkovi bylo pět. Jarmilka řekla Josífkovi: Josífku nechceš se mnou jít ven? A Josífek řekl že chce. Tak šli si zabobovat, když se vraceli už už se nemohli dočkat až nastane večer. Už konečně ten očekávaný večer nastal, ale furt nic, a když už tam čekali hodinu Josífek se rozvzlykal a maminka s tatínkem ho museli utěšovat. Zatím u Santy Klause: Santa spal a taky strašně chrápal: chrrr mlask checht, skřítkové zatím pobíhali a připravovali například sáně a zapřahovali sobě do saní. Nikdo si ale nevšiml že Santa spí. Až jeden s červenou čepičkou si vzpomněl že nikdo Santu Klause nebudil rychle utíkal do Santovi ložnice a zvolal: Santo Santo stávej! Santa si protřel oči a řekl rozespalým hlasem: stalo se něco? A skřítek řekl : Ano

zaspal ste už je noc a né večer! Santa se polekal, chytil se za hlavu a řekl: Já hlava stará, chudáčci děti tak se těšili a já sem se tolik snažil. Ale zkusím tam ještě jet, už sou připravené sáně? A skřítek řekl že jo. Už už chtěl virazit ale skřítek ho zarazil. Vždyť si ještě v pižamu! Santa řekl, rychle, kde je! Skřítek rychle vindal kabát rukavice šálu a čepici. Jenže byli vipraný, další problém. Skřítek dělal co mohl aby Santu do oblečení oblékl, nakonec to dopadlo tak že Santa byl v tom obleku namačkanej jako sardinka. Když konečně virazil byla pořádná tma a když dojel všechny děti spali. Santa dal dárky všem dětem a zacinkal. Když odjížděl smutně se ohlédl a uviděl že se pomalu ve všech domech rozsvící a děti vichází ven a mávají mu, byl šťastný že udělal radost. Jarmilka řekla že příště napíše ať nepříde pozdě. A Santa Klaus si už dává věci pozor...

### **Petra Rejzková**

#### **Jak mravenec přerostl žirafu**

Byl jednou jeden mravenec, který toužil být aspoň trochu větší než byl. Jednou si vyšel na procházku vtom uviděl kouzelnou studnu, která pořád šeptala pojď blíž, mravenček teda šel blíž. Když byl až u ní studna zašeptala, přej si jedno přání. Mravenec si teda přál být větší než byl – přej si být větší než žirafa. Najednou byl větší než žirafa, děkuju ti kouzelná studno řekl mravenček, nemáš zač řekla studna. Mravenček se šel všem jeho kamarádům pochlubit. Jenže všichni se ho báli. Chudák mravenček musel si najít nové kamarády. Napadlo ho jestli si nemá najít kamarády žirafí tak za nimi šel. Vzali ho k sobě do domu. Jenže když přišel do domu, zbořil jim střechu. Žirafí ho hned vyhodili z domu. Chudák mravenec, přišel o své nejlepší kamarády. Vtom si spoměl na kouzelnou studnu. Kouzelná studna mu vrátila jeho podobu. Mravenček byl rád že je tím co je.

### **Adéla Pokorná**

#### **Jak mravenec přerostl žirafu**

V jednom lese byla chaloupka ve které bydlela ježibaba. Měla tam Šumavo létali tam mouchy smrdělo to tam a na zemi si pochodovali mravenci. A v tu dobu ježibaba vařila zvětšovací lektvar, chtěla si dojít pro bylinky ale svým velkým špinavým kabátem strčila do lektvaru a trochu vylila na zem. Nejmenší mravenec měl žízeň a když uviděl trochu lektvaru na zemi tak si řek že se trochu napije. Moc mu to nechutnalo tak prolezl škvírou ven aby se nadechl ale v tom momentě se malí mravenček začal zvětšovat a zvětšovat a byl dokonce větší než chaloupka ježibabi. Obrovský mravenec nevěděl co se děje, ale měl pořádný hlad. Ježibabi chaloupka byla jenom kousek od malého města. A tak si obří mravenec řekl že něco půjde ukrást do cukrárny. A jak udělal jeden krok všechny lesní zvířátka se lekli a utekli. Mravenec si nevšimal kam šlape, a rozšlapal všechny jahody a malina a ostružiny. Když došel do města tak už z dálky viděl cukrárnu. A než tam došel viděl ZOO šel se tam podívat a viděl: slony, zebry a dokonce žirafí. První šel k žirafám a řekl: vždycky jsem byl malí ale teď jsem větší než žirafa. A zase dostal hlad a šel konečně do cukrárny. Přišel k ní a viděl: dorty, zmrzlinu, koláče a žvýkačky. Jenže byl moc velký takže se nedostal dovnitř. Sice byl větší než žirafa ale

stýskalo se mu po tom jak s kamarády mravenci jedli v cukrárně drobky od zbylého dortu a bylo mu smutno. A měl ještě pořád hlad tak šel zpátky k chaloupce protože tam se poprvé za dnešek najedl. A ježibaba vařila zmenšovací lektvar. Ale asi se jí moc nepodařil protože s komína vyletělo dvacet litrů zmenšovacího lektvaru. Mravenec otevřel pusku, a do pusy mu spadl zmenšovací lektvar a byl moc rád že už je zase malí.



## **Bruno Chum**

### **O neposlušném fotbalovém míči**

Byl jeden míč – fotbalový míč. Měl krásnou žlutooranžovočervenou barvu. Byl i značkový ale trochu neposlušný. Když by jste chtěli s ním kopnout na bránu odskočil by vám, nebo při letu zahrnul navíc by vás dva dny bolel palec u nohy. Proto stál v bytu rodiny Ptákových v koutu a Standa s Maruškou si ho nevěšili a na fotbal si brali černobílý míč.

Oranžovému míči to bylo líto a černobílému míči záviděl. Snažil se odkutálet na místo kde byl druhý míč, chtěl letět rovně, snažil se, aby lidi co do něj kopnou palec nebolel ale marně.

Jednou se černobílý míč kutálel kolem oranžového. A tak se oranžový míč černobílého chtěl zeptat: „Pověz mi, prosím, jak to děláš že letíš rovně a když do tebe někdo kopne nebolí ho palec?“ Ale černobílý míč mu neodpověděl a pyšně se kutálel dál.

Jednou se Standa vrátil domů ze hřiště velmi smutný a vysvětloval tatínkovi že černobílý míč je propíchlí a že chce koupit nový. Ale tatínek mu odpověděl: „Vždyť máš ještě druhý míč.“ Ale Standa mu vysvětlil že oranžový míč je neposlušný a bolí z něho palec.

Tatínek řekl: „Míč stačí trochu přifouknout.“ Vzal pumpičku a oranžový míč. Oranžový míč se bál ale když si uvědomil že si sním bude Standa hrát už se nebál Tatínek pumpičku zabod do míče – ani to nebolelo – a začal pumpovat. Oranžový míč se hned cítil líp a chtělo se mu skákat.

Standa ho chtěl hned vyzkoušet ale tatínek řekl že s ním má jít ven. Oranžový míč se hned jak to slyšel zaradoval.

Od té doby už míč letí rovně a lidi z něho už palec nebolí.

## **Antonie Borovková**

### **Jak mravenec přerostl žirafu**

Byl jednou jeden mravenec a ten si moc přál cestovat. Zž jako malé mravenčátko snil o tom že pozná cizí země, kulturu a zvyky. Až se jednou rozhodlo – poletí do Afriky. Zabalil si svoje přoblečení do svého pidikufříku, vydal se na pidiletiště nasedl do pidiletadla a už letí. Zalehlo mu v uších ale když se podíval z okna tak na to hned zapoměl. „Ten výhled,“ žasl mravenec. „Nádherný že,“ přitakala mu vedle sedící stonožka. Letěli dlouho ale mravenci to uteklo celkem rychle. Když přistáli a mravenec vystoupil z elatdla bylo vedro, veliké vedro. Všude na letišti stáli zaměstnanci cestovních kanceláří a v ruce drželi logo svojí firmy a přihloupě s ním mávali. Mravenec se vydal napříč davem. Vydal se rovnou do savany, šel, šel ale slunce pánilo a voda došla. Omdlel. Zdál se mu sen v něm slyšel hlasy. „Máme mu dát ještě šanci?“ „Inu je velmi statečný to se musí nechat.“ Potom se probudil, rozhlédl se a spatřil... No opravdu to byla žirafa jenže né zespoda jak by to čekal ale zezhora. „Já jsem přerostl žirafu!“ podíval se pod sebe a uviděl velké.. no... „To je termitiště.“ odpověděl mu hlas za zády. Otočil se za ním stál hlouček termitů. „Našli jsme tě v písku a odnesli sem“ Vysvětloval mu jeden z nich. Potom ho provedli po celém termitišti až se nakonec rozloučili. Mravenec se vrátil domů a už nikdy nezapoměl na to jak mu termiti zachránili život.

**Tereza Ševčíková**

## **O neposlušném fotbalovém míči**

Ve městě, které se jmenuje Listice je jedno známé fotbalové hřiště. Je známé, protože se o něm vypráví, že tam byl hrozně neposlušný fotbalový míč, který při zápase Česko proti Itálii skákal všem italským fotbalistům po hlavách a osmkrát dal Italům gól. Zápas skončil českou výhrou, ale jeden Ital vzteky rozkousal zběsilý fotbalový míč. Takto to bylo podle vyprávění mé babičky, které mi vyprávěla od malička. Teď je vedle fotbalového hřiště budova, ve které je tělocvična. Jednoho dne jsem tam šla vyzvednout mého brášku z juda a uviděla jsem v šatnách za květinou nějaké dveře. Šla jsem se tam podívat. Teprve teď jsem si uvědomila, že v šatnách nikdo není, moc jsem nad tím nepřemýšlela a vešla jsem do dveří. Nejdříve mě oslnila veliká záře, ale pak si mé oči zvykly. Nevím proč, podvědomě jsem skočila za velkou skříň, která byla odsunuta od zdi. Vkoukla jsem zpoza skříně a spatřila jsem dvě nějaké osoby. Jedna osoby ke mně byla zády. Přesto, že měla velice krátké vlasy a na pravé paži vytetovaný fotbalový míč, podle rysů těla jsem poznala, že je to žena. Byla štíhlá. Druhá osoba ke mně byla čelem. Chvilí jsem myslela, že mě vidí, ale dívala se asi jen na skříň, protože po chvíli odvrátila zrak jinam a neřekla ani slovo. Tato osoba na rozdíl od té první byla svalnatá a zavalitá, a dlouhé vlasy měla svázané do culíku. Nebyla jsem si jistá zdali je to žena či muž. Obě osoby proti sobě stály mlčky. Až po dlouhém mlčení žena řekla: „Měli bychom to vyřešit dříve, než nás někdo vyruší.“ Mluvila vážně, ale přesto klidně. Druhá osoba odvětila velice drsným a hlubokým hlasem: „Promiň, měl jsem pocit, že tu někdo je.“ Zjistila jsem, že je to muž. To bylo však nepodstatné, to podstatné bylo, že kdyby mě našli, asi by to nebylo dobré. Napadl mě zřečtěný nápad. Co kdybych rychle utekla pryč. Ale nohy mi zdřevěněly. Byla jsem v docela špatné situaci, nevěděla jsem co mám dělat. Jediné řešení bylo protpřít to až do konce. V tu ránu jsem se zhrozila, protože žena řekla: „Mám také pocit, že tu někdo je.“ A vybídla muže: „Běž se podívat za tu skříň!“ Myslela jsem, že snad omdlím strachy. Muž nakoukl za skříň. Vyjekla jsem, k mému velkému překvapení muž také a leknutím se svalil na zem. Nevydržela jsem to, rozesmála jsem se. Vzápětí jsem však ztichla, protože žena rozhořčeně zařvala: „Hlupáku vstaň!“ Muž vstal a žena řekla: „Ty víš, jak jsme se domluvili, třikrát zklameš a..“ Muž ji přerušil a mluvil velice upejpavě a vyhýbavě: „Ano, já vím, ale ty bys to neudělal, že ne?“ Teď to znělo spíše prosebně. „Ano, udělala.“ Vytáhla nůž a muže zabila. Hrozně jsem se bála, až jsem se třepala po celém těle. Žena na mě promluvila konejšivým hlasem: „Vylez zpoza skříně, já ti neublížím.“ Po té co to řekla, tak si rádně uplívla na podlahu a já jsem řekla: „Ne já nevylezu.“ Žena marně řekla: „Jinak ti nedám bonbónky.“ Já na to: „Já bych si od tebe bonbónky stejně nevzala!“ „Tak tě zabiju stejně jako Steva.“ řekla žena. „Nezabiješ, protože ti uteču.“ řekla jsem, ale za chvíli jsem toho litovala, protože žena řekla: „Míči, přines mi provaz!“ Skříň, za kterou jsem byla se začala třepat a já jsem vyběhla ven. Vzápětí se skříň rozletěla na milion třísek a vykutálel se fotbalový míč roztrhaný (spíše rozkousaný), protože jsem si uvědomila, že je to tentýž fotbalový míč jako ve vyprávění mé babičky. Míč mezitím vyrazil k druhé skříně a vytáhl z ní provaz. (Měl totiž končetiny). Poté ho donesl své paní a ta se mě se sprostými výkřiky snažila svázat. Delší chvíli se mi dařilo vzdorovat, pak mě ale uchopila a přivázala mě k židli. Byla jsem naprosto bezmocná, přivázala mě velice důkladně a pevně. Nemohla jsem se ani hnout. Fotbalový míč mi skákal po hlavě (a nevím proč bylo mi špatně od žaludku). Napadlo mě, že bych mohla

převést kouzelný fotbalový míč na svoji stranu. Jak jsem ale nevěděla. Byla jsem zoufalá a netrpělivá, co když skončí judo a já brášku nebudu moci vyzvednout a odvést domů. Když jsem takhle uvažovala, tak žena nepřetržitě něco říkala míči. Nevnímala jsem však co, pochytila jsem jen poslední větu. V té větě míči říkala, že mě má dobře hlídat, protože potřebuje na záchod. V místnosti nikde nebyly další dveře, takže musela jít na záchody vedle tělocvičny. Hned jak odešla, tak jsem chtěla využít své šance. Žena za sebou nezavřela dveře a hned, co vešla na záchody, tak skončil judistický kroužek a jak můj bráška spatřil otevřené dveře, hned do nich vešel. Vevnitř uviděl mě, přivázanou k židli a jak mě míč bije. Bráška neváhal (no, trošku váhal) a kopl míč do obličeje, až ho omráčil, a rozkousal provazy (to trochu trvalo) Vtom se žena vrátila zpátky, stále svírala nůž v ruce a řekla: „Tak já vás zabiju oba, vy hrdličky.“ „My nejsme hrdličky, to je můj bráška.“ Najednou k velkému překvapení všech, z nějakého zvláštního důvodu, který nechápu doteď, oživila mrtvola (toho muže) Steva. Žena leknutím upustila nůž a já jsem ho rychle zvedla a zařvala jsem přes celou místnost: „A teď vás zabiju já“ „Né!“ vmísil se do toho bráška. „Přece bys nechtěla být vrah!“ Teď promluvila mrtvola Steva „Vstal jsem z mrtvých díky silné sourozenecké lásce a teď to je tak dojemné, že se k nim musím přidat. Jsem mrtvý, takže mě nemůžeš opět zabít Glórie!“ A poté se do toho přidal ještě míč: „Kdo mě sestrojil, s tím já jsem.“ A postavil se ke Stevovi. Žena omdlela. Asi z přívalu těch zvláštních věcí. Potom jsme společně Glórii vyvlekli na ulici a jeden milý pán, co tam zrovna šel, zavolal policii. Potom jsme s bráškou šli domů.

## **Martina Pompová**

### **Naše první mise záhady**

Jednoho dne se Zuzka, Sabina a Tomáš rozhodli, že si udělají výlet tajemnou cestou.

Kdy začnem? zeptala se Zuzka, dnes večer v 8:00 v Tajemném lese.

O pár hodin později...

V lese: Je tu tma řekla Zuzka a taky mlha řekla Sabina

Holky nebojte se řekl Tomáš. Po několika hodinách ve tmě byla neskutečně velká mlha, tma a zima, vůbec nic neviděli. Začalo pršet, v tu chvíli uviděli jeskyni. Do té jeskyně šli, ale byla tam ještě větší tma než venku.

Sabina řekla mám tu baterku, když baterku rozsvítila ozvaly se silné zvuky, ale nic neviděli lekli se a utekli.

Když už bylo ráno řekly si že tam půjdou znovu a že se zachovají statečně. Šli tam znovu a už neslyšeli žádné zvuky. Hele tamhle něco je řekl Tomáš. Byl to list papíru, na kterém velkým tiskacím písmem bylo napsáno:

**TATO JESKYNĚ NENÍ JEN NĚJAKÁ. KDYŽ PŮJDEŠ PŘESNĚ TISÍC KROKŮ ROVNĚ, OBJEVÍŠ TAM TRUHLU, VE KTERÉ JE UKRYTÝ SVÍTIVĚ ZELENÝ SVETR! KDYŽ SI TENTO SVETR OBLÍKNEŠ, SPLNÍ SE TI TŘI PŘÁNÍ.**

**ALE POZOR TRUHLU OTEVŘE JEN TEN KDO JE STATEČNÝ A MÁ DOBRÉ SRDCE. (CESTOU TĚ ČEKÁ NĚKOLIK ÚKOLŮ).**

Jdeme na to řekl Tomáš...když šli viděli ceduli na které bylo napsáno jestli jsi statečný zařvi  
3x **JÁ SE NIČEHO NEBOJÍM!**



Dobře tak všichni na raz tři..dva..jedna.. JÁ SE NIČEHO NEBOJÍM. Zařvali třikrát. Poté začali z jedné velké hromady padat kameny a ozývaly se strašidelné zvuky, nebáli se... Po pár minutách se objevila cesta s další cedulí na které bylo napsáno: KDYŽ SE ROHLÍK NEDÁ JÍST NEMÁ CHUŤ JAKÝ JE? Přemýšleli... A Sabina řekla to je přeci tvrdý suchý rohlík. V tom okamžiku se otevřela brána a před ní stál nápis Udělej tisíc kroků. Tak jo jdeme na to řekli všichni. 1, 2,3, 4, 5, 6, 7, .....69, 70, 71, 72, 73, 74, 75,.....650, 651, 652, 653, 654, 655....999, 1000. Páni řekla Zuzka, takhle dlouho jsem do tisíce nepočítala.

Když dopočítali, objevili sochu (byli překvapeni).

Sabina: Páni, co to je?

Tomáš: Nemám tušení, musíme to zjistit.

Zuzka: To je přece pes s rohlíkem v puse.

Cože? řekla Sabina. Pes? a rohlík? Ano odpověděla Zuzka.

Když popošli několik kroků dopředu, konečně uviděli velkou truhlu. Tomáš řekl: Já to zkusím jako první, dobrá řekly holky. Tomáš šel k truhle a na ní bylo napsáno:

TRUHLO ZLATÁ NIČEHO SE NEBOJÍM, SRDCE MÁM DOBRÉ, OTEVŘI SE!

Tomáš to řekl ale nic se nedělo řekl to znovu, pořád nic, řekl to potřetí stále nic.

Sabina řekla a teď já: TRUHLO ZLATÁ NIČEHO SE NEBOJÍM, SRDCE MÁM DOBRÉ, OTEVŘI SE! Sabina čekala několik vteřin ale nic se zase nedělo zkoušela podruhé i potřetí ale stále nic.

Zbývala už jen Zuzka a ta řekla: TRUHLO ZLATÁ NIČEHO SE NEBOJÍM, SRDCE MÁM DOBRÉ, OTEVŘI SE! Po několika minutách se truhla otevřela. Všichni se lekli. Zuzka šáhla do truhly ve které byl svítivě zelený svetr a papírek na kterém bylo: Ty jsi mě otevřela, ty máš dobré srdce a jsi statečná, teď si mě oblíkní a vyslov svoje přání. Ale pozor musíš je říct potichu a nikomu nic neříkej.

Zuzka svoje tři přání řekla a všechna se jí splnila.

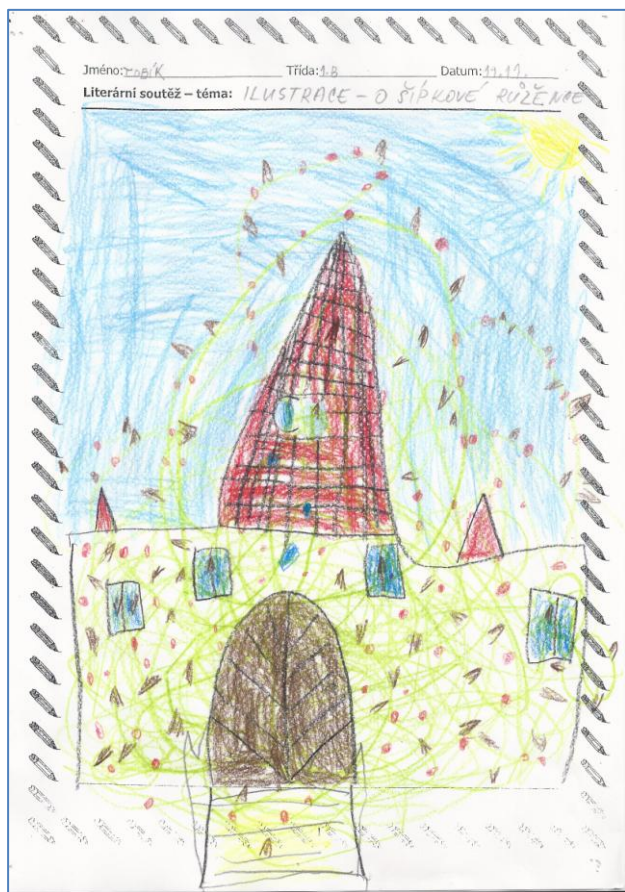
Všichni si řekli že o tajném prostředí nikomu neřeknou, trvalo jim pouhých 10 dní svetr najít. Byla to jejich první mise statečnosti a záhadnosti. A už přemýšleli o tom co bude jejich další mise... Po pár větách Zuzky... Sabina řekla že to bylo skvělých 10 dní a že by si chtěla odpočinout a vyspat se. Všichni s tím souhlasili a šli spát.

## **Vašek Vítek**

### **Moje první detektivka**

Přelezl plot a běžel, jak mu síly stačily až k dalšímu plotu, který se nedal přelézt, sakra zasténal. Už slyšel psy hlídačů, kterým ukradl zlatou cihlu, kterou měl na zádech v baťohe a houkačky aut se taky přiblížily. Měl pět dětí a jeho manželka umřela před rokem a půl, měl dluhy a vydělával moc málo na to, aby uživil sebe a děti, takže kvůli tomu se stal zlodějem. Jeho jméno bylo Steav, měl černé vlasy, které byly občas šedivé, zlomený nos a ruce samý sval, jak se pořád jenom pral, tvrdou tvář a ještě tvrdší hnědé oči. Rozhodl se, že do ní narazí a snad spadne, protože tu nebyla žádná další ulička. Poprvé narazil: plot se jen slabě zakymácel, proto to musel udělat ještě čtyřikrát, než spadnul. Když plot spadnul, zjistil, že mezitím se psi a auta přiblížili asi o tři bloky, sakra ty psi mě cítí. Zaklel. Potřeboval se někam schovat a tak rozbil další plot, zamaskoval svůj pach, vlezl tajně a potichu na půdu toho

domu, pro jistotu se schoval za hromadu krabic plných věcí a doufal, že nahoru nikdo nepůjde. Po dvou minutách přiběhli psi s policií, která oblast obklíčila a psi tu pořád všude čichali, až došli k místu kde vyrazil plot a schoval se v domě. Tady začali psi kňučet, protože stratili jeho pachovou stopu. Policie začala prohledávat oblast, až došli k domu, kde se ukryval, jeden z nich zaklepal a po chvíli vylezla ven nějaká paní, policista se jí zeptal jestli uvnitř nebo venku neslyšela nějaký zvuk a ona řekla že jo, ale to prý byl ten plot. Teprve teď si Steav dovolil volně dýchat a odpočinout tělo, které bylo napjaté od běhu a odposlouchávání. Počkal dokud policisti a psi neodejdou, ale až pak se odvážil vykouknout ven, nikdo tam nebyl a tak potichu vylezl ven a šel domů. Domů došel až k večeru, protože nechtěl, aby ho někdo sledoval. Když přišel domů děti už na něj čekaly: první z nich byl kluk, kterému bylo dvanáct, měl hnědé vlasy, pihovatý nos, hnědozelené oči a jmenoval se Karel, druhý byl zase kluk, měl rezavé vlasy, tři pihy na obličejí, tmavohnědé oči, jmenoval se Lojza a bylo mu deset a půl, další byla holčička s krásně bílými vlasama, růžovými tvářema, zelenými očima, jmenovala se Kája, bylo jí devět a půl a byla vždy usměvavá, dalším bylo sedm, byly dvojčata, obě holky, měly hnědé vlasy, stejný culík, bílé tvářičky, měly světle hnědé oči, jmenovali se Jana a Lucka. Všichni se k němu seběhli a ptali se jestli se to povedlo, nebo ne. Když jim odpověděl, šel prodat ke svým bohatým známým, kteří byli lakomí zlatou cihlu. Když jí prodal, šel nakoupit věci pro sebe a děti do „Nonstop“ obchodu. Když se vrátil byla už půlnoc a tak se jako rodina najedly, děti na Steava moc pyšné nebyly, ale on taky, dělal jen co musel to bylo vše. Po jídle šli spát, když se probudili tak Karlík řekl Steavovi: měl bys toho nechat, jednou tě chytí a budeš ve vězení a co pak budeme dělat. Já vím, ale co mám jinak dělat, když vás chci uživit, nikdo mě nezaměstnal a už vůbec ne teď, odpověděl Steav. A co když zavoláš z veřejného telefonu na policii že se vydáš, když ti dají dobře placenou práci, zas se zeptal. Tak jo, odpověděl Steav. Když vyšel ven, šel hledat telefon, který by nebyl moc blízko jejich domu aby je náhodou nenašli. Telefon zazvonil a hned se policista který to vzal zeptal: Co chcete, Je tam nějaký důstojník, který by mluvil za všechnu policii? zeptal se Steav. Promiňte, kdo volá? zeptal se zas. To je jedno, prostě ho přiveďte! odpověděl. Policisti zavolali důstojníka, ale ten přišel až za pět minut, prý proto že měl ještě práci. Když důstojník konečně přišel, tak se ho mile zeptal: Jak vám mohu pomoci? Mohl bych dostat dobře placenou práci když se přiznám k zločinu? zeptal se Steav. Ano, asi ano, ale bude nejspíš peněžní pokuta, odpověděl důstojník. Kde se můžeme v klidu dohodnout? zeptal se. Třeba na náměstí navrhl Steav. Ale žádná policie, doplnil. Odpoledne? řekl důstojník. Platí, odpověděl Steav. Když Steav přišel na náměstí, hned důstojníka uviděl a tak k němu zamířil. Po hodině se domluvili, že z něj bude detektiv, protože zloděl byl a tak ví, jak se chovají. A tak začal jeho nový život, později se stal uznávaným a děti na něj byly pyšné a dokonce si našel milující manželku.



## Hana Železná

### Co se stalo se Šípkovou Růženkou, když se vdala?

Ptáte se, jak skončily pohádky? Tak já vám tedy povím, jak to bylo dál se Šípkovou Růženkou. Když princ Růženku zachránil tak byla svatba. Růženka se stala královnou a princ králem. Protože princ se jmenoval při každé verzi té pohádky jinak tak mu budeme říkat Jirka. Růženka a Jirka panovali v zemi kde byli lidi hodně chudí a nemocní. Chtěli jim pomoci, snižovali daně, nabízeli jim léky a dávali jim zbylé jídlo. Jednou když takhle rozdávali jídlo co jim zbylo od večere tak se zjevil sám ďábel a za tři dny potom Růženka otěhotněla. Celé království se radovalo, Jirka psal dopisy rodičům, aby přijeli. Pak nechal zavolat doktory, aby Růženku prohlédli a ošetřili. Potom doktoři zjistili, že dítě rychle roste a že ho zítra nejspíše musí porodit. Růženku to vyplašilo ale Jirka se nedal. Růženku uklidňoval a chlácholil. Přes noc se Růžence narodily dvojčata holčička a chlapeček. To se ví že Jirka i Růženka měli radost, že byly děti zdravé. Ten den ráno králi přišel dopis od krále a královny z vedlejšího království orlů. Když rozbalili dopis a pořádně si ho přečetli tak se Jirka zaradoval, protože v království orlů se taky narodilo děťátko a byl to chlapeček. Král jim hned odepsal a slíbil králi, že až jeho dceři bude šestnáct tak si vezme jejich syna za muže. Král a královna děti pojmenovali Anička a Tomáš. Když bylo Aničce patnáct a za tři měsíce jí mělo být šestnáct, tak si král uvědomil, že o svatbě neřekl královně a tak se polekal. Když jí to řekl tak zavolala Aničku a Tomáše a pověděla jim to. Anička hned jak se to dozvěděla tak utekla a utíkala a utíkala přes zahrady a pole až doběhla do temného lesa kde našla jeskyni. Protože se blížil

večer tak Anička zatukala na velké černé dveře. Nikdo neotevřel. Zkusila to znovu a znovu ale nic. Nakoukla tedy dovnitř malým okýnkem a uviděla hořící oheň. Aniče došlo že tam asi někdo bydlí a že tam musel nedávno někdo být. Najednou jí položí někdo ruku na rameno. Ruka byla hodně studená, ale neotočila se. Najednou na ni promluvil skřehotavý hlas: „Děvenko co tu takhle pozdě sama hledáš, brzy bude tma a v noci je les plný zvěře a do vesnice je odsud daleko. Cesta zabere celý den.“ Anička se otočila a viděla stařenku v hnědém plášti. „No vlastně já jsem utíkala a zabloudila jsem.“ Stařena zaskřehotala ať jde dál že jí tu nechá přespat. Když jí bude všechno vyprávět. Anička na to kývla jako že jo a vešla do jeskyně. Posadila se na malý gauč a stařena začala něco vařit. Po chvíli řekla stařena Aniče ať jí to vypráví. Aniče došlo že se ještě nepředstavila a tak se nejdřív představila a vyprávěla o všem co se stalo. Když Anička skončila tak se na ní babička usmála a řekla jí ať jí říká babičko. Babička se zeptala jestli dobře porozuměla že je princezna a ona řekla ano. Pak dala babička princezně polévku a chleba. Potom si šla princezna lehnout na gauč a usnula. Ráno když se princezna probudila tak pro ni babička už měla snídani a když se nasnídala tak jí babička poslala na zahradu, jestli by jí natrhala růže. Když se princezna vrátila s kyticí růží tak je rovnala do vázy a píchla se o trn a omdlela. Mezitím byl na zámku velký zmatek. Jirka s Růženkou šileli a posílali skupiny ať hledají princeznu. Tomáš mezi tím sedl na svého koně a vydal se hledat Aničku sám. Král z orlího království o tom nechtěl ani slyšet. Tomášek jel uháněl lesem a když se setmělo uvázal koně ke stromu a vylezl nahoru aby se vyspal v bezpečí. V noci se mu zdál sen, že jel pořád rovně přes sedm potoků a pak se dostal do hlubokého lesa. Ráno když se Tomáš probudil řekl si že pojede podle toho snu že nemá co ztratit. Tak se tedy vydal na cestu. U sedmého potoku potkal dvě děti, zastavil se u nich a oni se mu představili – jeden se jmenoval Vašek a druhá byla Lucinka a každý z nich měl koně. Tomáš se podíval na Lucinku a hned se do ní zamiloval. Tomáš jim všechno řekl a vydali se dál hledat Aničku. Na zámku zatím nikdo nic nevěděl ani lidé nic nevěděli. Samosebou že někdo už došel i k hlubokému lesu ale nikoho nenapadlo že by tam Anička mohla být. Když se Tomáš, Lucinka a Vašek dostali k tomu lesu tak zpomalili a opatrně šli lesem., se stmívání dorazili na mýtinu a zatukali na dveře jeskyně. Otevřela jim stařena a řekla ať jdou dál. Pak stařeně vše pověděli a ta je u ní nechala přespat. Ráno když se probudili tak jim stařena řekla všechno o Aniče a že by se kole poledne měla probudit. Děti se začaly připravovat na cestu a když se probudila tak na nic nečekaly a vyjely na cestu na zámek. Cestou se Vašek zamiloval do Aničky. Cesta byla dlouhá, moc dlouhá. Král se trápil co řekne Aniče až přijde protože král z orlího království mu napsal že jeho syn si vzal princeznu z kamenného království. Růženka byla smutná nemohla spát protože její jediné dvě děti byly pryč. Ráno byli všichni odpočinutí a tak se na zámek dostali rychle. Strážce u brány je poznaly a troubily veselou písničku. Král a královna vykoukli z okna a už už se chtěli zlobit proč strážce blbne ale uviděli děti a štěstím nadsakovali. Na nádvoří se všichni šťastně přivítali. Děti jim všechno vyprávěly a pak chystali dvě svatby. Pro Lucinku a Tomáše a taky pro Vaška a Aničku. Když nastal den svatby tak všichni byli slavnostně oblečeni, zámek byl vyzdobený. Tančilo se jedlo se pilo se a všichni byli rádi že má země tři krále a tři královny. Dlouho potom se všichni ještě radovali. Rodiče po nějaké době zestárlí a tak se přestěhovali do malého útulného zámečku poblíž zámku. Lucince a Aniče se narodily děti a měli se dobře. Růženka a Jirka žili šťastně až do smrti. Co se stalo s Aničkou, Vaškem, Luckou a Tomášem? No to nikdo neví možná se měli dobře až do smrti, možná se Tomáš a Vašek pohádali, možná babička byla ďábel a

zničila je potom. Jó to nikdo neví ani já ne a to už bude konec. Když už ani já nic nevím. Tak takhle to děti vypadalo když se Šípková Růženka vdala... Jo a milé děti, na to že babička je d'ábel přišel malý Honzík asi o pět let později. Když mu to maminka četla jako knížku...

## **Anna Růžičková**

### **Moje první detektivka**

Byl začátek prázdnin, a Nela se nudila k smrti. Všechny její kamarádky někam odjely a jediná Nela zůstala doma se svým mladším bratrem Zlociusem. Zlocius Nelu neustále otravoval a Nele to začínalo lézt na nervy. Nela totiž milovala dobrodružství a detektivka, ale se Zlociusem se žádné pořádné dobrodružství prožít nedalo. Když totiž hráli na schovávanou (samozřejmě v noci, jinak by to nebylo ono), Zlocius se bál a tak šel domů. Nela ho tam nejméně dvě hodiny hledala přitom Zlocius byl dávno doma. Ale zpátky na začátek prázdnin. Nelu a Zlociuse měla přijet hlídat teta, ale oni jí neznali a tak se vůbec netěšili. „Ale Nelo, bude to zábava,“ neustále jí opakovala mamka. „Tetička je moc hodná. Bude s ní zábava, budete hrát hry a všechno, co budete chtít,“ uklidňoval jí tat'ka. To určitě, pomyslela si Nela. „Jdu si lehnout,“ řekla a odešla do svého pokoje.

Druhý den, když měla přijet teta, se Nela těšila čím dál míň. Měla z toho takový špatný pocit v žaludku. To možná bylo tou buchtou, co snědla. „Nelo! Pojď dolů! Je tady teta!“ slyšela zezdola volat mamku. Už jdu!“ zakřičela Nela. Seběhla ze schodů, a nemohla uvěřit vlastním očím! Její teta vypadala jako modelka! Měla dlouhé blond'até vlasy, které jí sahaly až do půlky zad. Měla krásné modré oči, a byla opálená, jako kdyby bydlela u moře. Oblečení měla taky pěkné, všechno jí se vším ladilo a opravdu působila jako modelka. „Ahoj!“ řekla teta příjemným, možná až moc hlasitým tónem. „Já jsem Alison. A ty budeš Nela! A ty Zlocius,“ řekla a ukázala někam za Nelu kde stál její bratr Zlocius. „To jste vyrostli.“ „Vy už jste nás někdy viděla?“ zeptal se Zlocius. „Jasně! Když jste byli menší, byla jsem u vás na Vánoce!“ řekla a zase se usmála, že jí to muselo bolet. „Tak pojd'me dovnitř, mám pro vás nachystané dárečky!“ Všichni tedy šli dovnitř a usadili se v obývacím pokoji. Alison si vzala svojí tašku, a začala v ní něco hledat. „Tady to je!“ řekla a vytáhla dva balíčky. „Zlociusi, tohle je pro tebe!“ řekla a podala mu větší balíček. Zlocius ho rozbalil a našel tam knížku. „Děkuju, děkuju, děkuju moc!“ vykřikl a začal skákat po pokoji. Knižka byla o Bigfootovi – Bigfooft byl něco jako Yetti ale nebezpečnější. On Bigfoota miloval. Zkoumal ho, koukal na filmy o něm a podobně. „A pro tebe mám taky dárek,“ řekla a menší balíček podala Nele. Nela ho rozbalila a uvnitř byla taky knížka. „Tak co? Líbí se ti?“ zeptala se Alison. „Jo, děkuju moc,“ řekla Nela a podívala se na zadní stranu, kde si přečetla stručný děj. Měla to být detektivka. Knižka se jmenovala Husí kůže. „Děkuju. Žádnou detektivku zatím nemám. Ještě jednu děkuju.“ odpověděla Nela. „Alison, za chvíli budeme odjíždět, tak ti jenom ukážu, kde co je, a pak vyrazíme,“ připomněla jí mamka. Odešla s Alison do kuchyně, a Nela s bratrem zůstala v obývacím pokoji. Nela si vzala do ruky knížku a všimla si, že knížka je zamčená. Podívala se do balicího papíru a tam našla klíč. Vzala ho, a šla s ním do pokoje. Vyšla po schodech až do svého pokoje, kde si sedla na postel a odemkla knížku. Knižka se sama prudce otevřela a vyrazilo z ní modré světlo. Nela knížku rychle zavřela a dala jí na postel. Nezamkla

jí a seběhla zpátky do obývacího pokoje. Alison stále ještě procházela s mamkou po domě a ukazovaly si, kde co je. „Tady je lékárnička, takže kdyby se někomu něco stalo, tak jsou tam obvazy, náplasti, dezinfekce a podobně,“ řekla a ukázala na poličku, která byla umístěna nad pracovním stolem v kanceláři. „Já tetě když tak poradím,“ řekla ochotně Nela.

Zatímco si všichni říkali, kde jsou všechny věci, v Nelině pokoji někdo byl. Knížka která ještě před chvilkou ležela na posteli, ležela teď otevřená dokořán na modrém koberci. Pořád z ní stoupalo světlo a z knížky se začal někdo vynořovat. Nejdřív se začala objevovat hlava, pak i celé tělo i nohy muže zahaleného v černém. Muž byl vysoký a nechával za sebou černé skvrny – inkoust. Muž se začal rozhlížet po pokoji. Když nenašel nikoho koho by mohl zabít, vydal se k oknu, skočil z něj a vydal se do ruchu města.

„Tak ahoj mami! Mlask! Ahoj tati! Mlask!“ to byla Nela a Zlocius, kteří se loučili s rodiči. „Bud’te opatrní!“ kladla jim na srdce mamka. „Budem.“ odpověděl jí Zlocius. Ještě jednou se všichni políbili, rodiče nasedli do auta a odjeli. „Tak co chcete dělat?“ zeptala se Alison. „Já si budu číst Bigfoota!“ řekl Zlocius radostně. „Dobře. A co ty, Nelo?“ „Já si půjdu taky číst,“ odpověděla Nela a šla do pokoje. Když tam přišla, na zemi uviděla černé stopy a otevřenou knihu. „Pane bože! Alison! Pojď sem!“ křičela Nela. Byla tak vyděšená! Někdo byl v jejím pokoji! Alison přiběhla do jejího pokoje. „Co se stalo?“ zeptala se ustaraně. „Někdo tu byl! Vidíš ty stopy? Jako kdyby vylezl z té knížky!“ vysvětlovala Nela. Alison přistoupila ke knížce a vzala jí. Koukla na stránku, kde byla otevřená. „To ne!“ „Co se stalo?“ „Krampus!“ odpověděla jí Alison. „A co to má společného s tím, že tu někdo byl?“ řekla Nela poněkud rozzlobeným hlasem. „Nelo, tohle je kouzelná knížka! Proto byla zamčená! Jsou tam různé nestvůry a my jsme teď tu nejhorší vypustili ven!“ vysvětlila Alison. „To je nesmysl.“ Tenhle spisovatel to psal na kouzelném stroji, takže kdykoliv když knížku otevřeš a nemáš heslo, vypustíš nestvůry ven.“ „A kdo by si tohle kupoval?“ „Tohle není kopie, ale rukopis. Jedině ten dokáže nestvůru vypustit.“ „A co budeme dělat?“ „Musíme Krampuse chytit. A to rychle!“

Krampus je takový stín. Objevuje se většinou u zlých dětí. Krampus není člověk, ale stín. Dokáže být neviditelný ale on dokáže všechno. Může si k sobě zavolat poskoky ze záhrobí. Jsou mezi nimi zombie, přízraky i duchové. Před lety si udělal armádu a chtěl zničit všechno a všechny. Naštěstí se mu to nepovedlo. Ale co můžeme čekat tentokrát?

„A jak toho Krempese chytíme?“ zeptala se Nela. Alison s Nelou šly za stopami z inkoustu, které vedly na hřbitov. „Tak zaprvé: je to Krampus a zadruhé : chytím ho sama. Pro tebe je to moc nebezpečné!“ řekla jasně Alison. „Ale já ti musím pomoc! To já jsem knihu otevřela!“ řekla důrazně Nela. „Tak dobře, možná mi můžeš pomoc.“ „Jo, to ti teda pomůžu!“ řekla Nela a usmála se.

Šly dál za Krampusovými stopami které byly naštěstí pořád vidět. „A Alison, kde jsi přešla k té knížce? Rukopis má autor vždy u sebe, ne?“ „Ten spisovatel byl můj táta. A víc už se nevyptávej. Musíme si pospíšet.“ Když v tom uslyšely výkřik při kterém tuhla krev v žilách. „Co...Co to b-bylo?“ zeptala se ustrašeně Nela. „Krampus na někoho nejspíš zaútočil!“ Poběž!“ zavelela Alison a daly se do běhu. Běžely kolem dětského hřiště u nějž stopy

zahýbaly k lesu, kde byl hřbitov. Znovu se ozval výkřik, tentokrát však hlasitější a zněl blíž. „Rychleji!“ křičela Alison. Vlasy jí vlály dozadu tak, že je Nela skoro polykala. Doběhly na temnou lesní cestičku která vedla k hřbitovu. Bylo na ní opravdu málo světla, takže Alison musela vytáhnout z tašky baterku. Kromě baterky vzala s sebou ještě rukopis, vodu, zrcadélko, provaz, kuchyňský nůž a lékárníčku. Běžely po cestě maximálně pět minut, když doběhly na hřbitov. Před hřbitovem stála kovová brána, po stranách zdobená anděly. „Tak pojď,“ řekla Alison odvázně. Chtěly otevřít bránu, ale ta byla zamčená. „Sakra!“ utrousila Nela. „Musíme to přelézt!“ „Alison, myslíš že Krampus tu bránu zamknul?“ zeptala se Nela. „Nejspíš ano,“ odpověděla jí Alison. „My to ale zvládneme! Pojď Alison.“ Alison dala ruce k sobě čímž udělala Nele stoličku a Nela tak mohla vylézt na zeď vedle brány. Sedla si na zeď, a poté skočila dolů. Alison se přidržovala kamenů vyčnívajících ze zdi a po chvíli se jí také podařilo vylézt i skočit ze zídky. „Tak jsme tady!“ „Vidíš ty stopy?“ zeptala se Nela. „Jasně, tamhle! Ty přehlédnout nejdou, jsou dvakrát větší než tvoje noha!“ řekla Alison, usmála se a ukázala směrem tam kde měly být stopy. „Ó můj bože!“ vykřikla najednou Alison. „Na tom náhrobku někdo leží!“ křičela a ukázala Alison. Obě běžely k náhrobku, kde někdo ležel. Ležela tam nějaká starší paní, co se šla nejspíš projít na hřbitov. V ruce ještě stále držela zapalovač. „Má poraněnou nohu!“ všimla si Nela. „Rychle Alison, vyndej lékárníčku!“ Alison vytáhla z tašky lékárníčku a vyndala z ní obvaz, dezinfekci a náplasti. „Haló, paní, slyšíte mě?“ Nela se paní snažila probudit. „Myslíš, že je mrtvá,“ „Nemyslím si,“ řekla Alison. „Krampus na ní nejspíš poslal dým, což ji omráčilo a pak jí pokousal. Jeho zuby naštěstí nemají jed, takže umřít nemůže,“ vysvětlila Alison. Alison jí nohu postříkala dezinfekcí a obvázala obvazem. Paní se pomalu začínala probouzet. „Jste v pořádku?“ zeptala se jí Nela. „Nejspíš ano. Ale dlouho nebudu moct chodit,“ odpověděla paní. „Nevíte náhodou, kam ta nestvůra šla?“ vyptávala se Nela dál, zatímco Alison hledala další Krampusovy stopy. „Myslím že směrem k tomu bývalému hotelu. Ale cestou je i pár kapliček a vzácných hrobů, takže mohl jít i tam.“ „Děkujeme mockrát,“ poděkovala Nela a rozběhla se směrem k hotelu. A opravdu tam byly stopy. „Alison! Pospěš si!“ „Snažím se!“ odpověděla jí Alison. Běžely dál, ale stop začínalo být víc....

Krampus otevřel dveře. Byl ve starém hotelu, ale už ne sám. Byli s ním dva zombie, o kterých se psalo v knize. Sloužili mu jako poskoci již mnoho let. Nebyli ale obyčejní. Tihle nezabíjeli lidi, ale brali jim duše. Takže trochu jako Mozkomorové. „Tak, rád vás vidím,“ řekl Krampus temným hlasem. „Myslíte, že dnes konečně zničíme radost?“ zeptal se Krampus zombie a ti radostně přikývli.

Alison a Nela doběhly k hotelu. Hotel byl zchátralý a vypadal, že se brzy rozpadne. V přední části měl stále ceduli: Hotel Grave. Byl to známý a oblíbený hotel, ale protože majitel zemřel, hotel zkrachoval. Jeho střecha neměla většinu prken a barva už byla na hodně místech smytá. „Tak jdeme dovnitř, Alison,“ zeptala se Nela. „Jo,“ odpověděla Alison. Došly k hlavním dveřím, které i po několika letech vypadaly nádherně. Zatáhly za kliku a – dveře byly naštěstí otevřené. Otevřely je a vešly dovnitř, kde se ihned po jejich příchodu rozsvítila světla. „Kde myslíš, že Krampus je?“ zeptala se Nela. „Nahoře,“ řekla a ukázala na stopy vedoucí po schodech nahoru.

Stopy končily u pokoje č. 286. Byl to jeden z nejlepších hotelových pokojů. Alison vytáhla z tašky nůž a podala ho Nela. „To je na zombie. Dej si pozor, ať jim neukážeš oči, jinak ti vysají duši.“ „Dobře. A co budeš mít ty?“ zeptala se Nela. „Já ho vtáhnu do knížky,“ odpověděla jí sebejistě Alison. Alison otevřela dveře a přímo naproti ní stál Krampus. Jak už jsem říkala, byl celý v černém a přes hlavu měl nataženou kapuci. Jeho obličej však vidět nebyl – místo něj měl jenom stín. „Dlouho jsme se neviděli, že?“ řekl Krampus. Když totiž byla Alison malá, také vypustila Krampuse ven. Naštěstí jí pomohl táta. „To tedy ne!“ odpověděla Alison. Knihu měla schovanou za zády. Nela stála přímo za ní a nevěděla co dělat. Alison se ale najednou pohnula, rozevřela knihu a začala Krampuse vtahovat zpět. Bylo to neuvěřitelné! Kniha mu začala vtahovat nohy, pak ruce a postupně ho vcucla celého. Na místě kde stál, zůstala mlha, která ale brzy zmizela. Nela popadla nůž, probodla zombie a ti také zmizeli. Na noži po nich zůstala černá krev. „Zvládly jsme to!“ vykřikla Nela a obejmula Alison. „Teď pojď domů na večeři, ty můj malý detektive,“ řekla a přes hřbitov se se západem slunce vydaly domů.

## **Dan Táborský**

### **Poprvé a naposled**

Všechno to začalo jedno ráno. Vzbudil jsem se, dal jsem si pomerančový džus, cereálie a energetickou tyčinku. Potom jsem si nandal oblek a své drahé boty. Měl jsem vysněnou práci a byl jsem v ní dobrý. Aspoň jsem si to myslel. Jen co jsem přijel do práce, zjistil jsem, že už tam nepracuju. Mohl jsem se rozloučit se svými drahými botama i s autem. Byl jsem na dně. Několik týdnů jsem marně hledal práci., když mi jednou zazvonil mobil a ozval se hluboký mužský hlas. „Je pravda, že hledáte práci?“ zeptal se. „Ano, hledám,“ odpověděl jsem na rozdíl od něj mile. „Řeknu to stručně 5 tisíc na hodinu,“ odpověděl. „To budu dělat nájemného vraha nebo co?“ řekl jsem. „To zas ne. I když máte pravdu, že se nejedná o žádnou nudnou nebo fádni práci.“ Chvíli jsme si povídali a vysvětlil mi, co mám dělat v práci soukromého detektiva. Hned další den jsem postupoval podle pokynů. Vstal jsem v 5 ráno, jel jsem si zaplavat a pak na nějaký „srdcervoucí“ film. Potom jsem nasedl do vypůjčeného auta a začal sledovat můj cíl. Ženu, tak metr osmdesát vysokou, blondátou, měla podvádět svého muže, nedivil bych se. Abych řekl pravdu, sledovat ji celé dny a týdny byla hrozná nuda. Znal jsem její program asi lépe než ona sama. Každý den vstávala v 9:30 a šla do sprchy, dala si make-up a tyhle věci, snědla půlku tyčinka corny a jela na oběd za kamarádkou (kterých měla asi 20). Dala si nějaký sushi. A šla na nákupy. Ale v pondělí a ve středu na nákupy nešla. To se pro ní zastavilo černé auto a někam vždycky odjeli. Zjistil jsem, že to auto tam stojí/parkuje od rána. Proto jsem se rozhodl, že do kufru toho auta vlezu. Udělal jsem to. Cesta byla hrozná a když jsme dojeli, potichu jsem se vyplížil z auta a plížil jsem se za větší skupinou lidí, ke které s přidala i ta, kterou jsem měl sledovat. Chvíli jsem poslouchal za dveřmi, a když jsem uslyšel „Heil Hitler“. Rychle jsem utekl ven a zavolal policii. Když policie vešla dovnitř a vrátila se ven a řekla „Pane, toto je divadelní klub“ cítil jsem se strašně trapně. Ale svůj první a poslední případ jsem vyřešil.



## **Adam Zahradník**

### **Šelok Homus a věčné úterý**

Šelok se procházel po nábřeží a pozoroval krásné ptáky, jak poletují. Najednou slyší výkřik: „Pómóf!“ Zakřičela paní Woodersonová a vyběhla z obchodu. „Fyla jfem ofrafena!“ Stěžovala si. „Uflaflí mi mé fzáfné fameny!“ „Mufíte mi pomofť, pane Homufí!“ „Ty fameny jfou f nafem rofu uf fťt fenerafí!“ „Pofom, co umfe flaftník, fameny doftane náfldofník, je to trafífe!“ Řekla. „A nevíte, kdo by ty kameny mohl chtít?“ „Možná váš nevlastní bratr Gerald, co bydlí na severu města.“ „No to fi nemyflím.“ Řekla. Šelok věděl kde hledat. Chtěl se podívat do baru U střeleného kojota. Prodávali tam totiž šlapku, nápoj ze stromové smůly a kozího mléka, který chutná jako zkažená šunka s octem. Gerald miloval šlapku. Šelok se druhý den v úterý vydal ke Střelenému kojotovi. Byl za rohem vedle vědecko-mechanické dílny. Ale podnik byl skoro prázdný a Gerald tam nebyl. Tak si Šelok dal pivo Gambidus a čekal. Asi za hodinu se objevil záhadný muž v kabátě a s kufrem, co měl iniciály Š. H. a nebylo mu vidět do tváře. Zašel za roh a asi za pět minut se vrátil. Vyšel z budovy a Šelok ho pronásledoval. Muž zašel do uličky za mechanicko-vědeckou dílnou a stlačil cihlu na zdi. Zed' zahučela, zaskřípala a pomalu se otevřela. Schody vedly dolů do země. Tajemný muž vstoupil a zavřel tajné dveře. Šelok stlačil stejnou cihlu, ale dveře po vstupu nechal otevřené. Sešel dolů do tmavé místnosti plné stolů a nástrojů. Uprostřed místnosti stál pod lampou podivný stroj z různých skel, páček, ozubených kol a pružin. Přistoupilo k němu pět osob v kápích s nápisem Út na hrudích. Byli to pan Moderati, starosta města, Gerald Wooderson, bratr okradené a onen neznámý muž s kufrem. Všichni si odhrnuli kápě, zvedli ruce a nahlas řekli „Úterý!“ Z kufru vyndali kameny a nasypali je do stroje. Otočili pákami a stroj se rozeběhl. Šelok to nevydržel, vyndal z pochvy revolver a vešel mezi členy kultu. „Ruce nahoru!“ Všichni stáli s rukama nahoře. Šelok otočil páky nazpět a stroj utichl. Mezitím přijeli posily a zatkly Geralda a pana starostu, ale záhadný muž začal utíkat. Šelok vyběhl za ním. Probíhali ulicemi, přelézali ploty a podlézali vozy, až Šelok dostal muže do rohu hradeb. „Kdo jsi?“ „To snad nevíš, bratře?“ a muž skočil u hradeb. „Proč jste chtěli navždy úterý?“ Zeptal se Šelok. „Já jsem chtěl, aby nikdy nebyly volby a já neměl konkurenty“ Řekl starosta. „A vy?“ „Protože v úterý je sleva na šlempku u Střeleného kojota.“ Řekl Gerald. A Šelok je odvedl na stanici.

## **Eliška Sommerová**

### **Moje první detektivka**

V Praze na komisařství u hlavního nádraží seděl ve své kanceláři detektiv Wilson. Byl nižší postavy, tlustý a na první pohled milý člověk.

„Detektive Wilsoně, mám pro vás nový případ!“

Ozvalo se z chodby a do dveří vtrhl Wilsonův tajemník Jákob.

„Dobrý den, pane Wilsoně.“ řekl Jákob.

Detektiv se usmál a pozdravil Jákoba svým hlubokým hlasem.

„Co se stalo, můj milý židovský příteli?“ zeptal se detektiv.

„V hotelu Wirlpool, na Václavském náměstí, našli mrtvou ženu s psím obojkem kolem krku.“

„Kdy se to stalo?“

„Včera večer, při večeři, šla paní Vraboudová uklidit košťata do komory s mopy a mycími prostředky, našla její bledé, studené tělo ležet na podlaze. Tělo bylo zabalené v bílém prostěradle. Paní Vraboudová je totiž uklízečka. Klidně by to mohla být ona, kdo jí zabil.“

„Ach Jákože, to je hloupost, kdyby tu ženu zabila paní Vraboudová, tak by tu ubohou ženu neschovávala tam, kde tráví hodně času, to by na ní směřovalo podezření. Jákože? Kdo je vlastně ta mrtvá?“

„Ellen Paková, 24 let, svobodná blondýna,“ řekl Jákože a podal detektivovi fotku mrtvé a její osobní věci. Detektiv si vše důkladně prohlédl a řekl: „Jákože, teple se oblékni, půjdeme se podívat na místo činu.“

Pár minut na to se detektiv Wilson se svým tajemníkem Jákožem vydali zasněženou Prahou na Václavské náměstí. Na soše svatého Václava a jeho koni se leskly čerstvě napadané sněhové vločky. Odbíjela dvanáctá hodina, když Jákože otevíral skleněné dveře hotelu Wirlpool.

„Pane Wilson, vítáme vás v našem hotelu, následujte mne prosím.“ Oslovil ho majitel hotelu, pan Rychard Dakynský. Zavedl je do malé místnosti s košťaty, ze stropu viselo asi patnáct pavučin a po regálech s čistícími prostředky leželi pavouci, o stěnu bylo opřených šest košťat s dřevěnými tyčemi. Na zemi ležela studená a bledá žena, se psím obojkem kolem krku, omotaná bílým prostěradlem. Detektiv Wilson se skrčil a podíval se ženě do úst. Vstal a řekl: „Potřebuji mluvit s paní, která ji našla.“

Pan Wilson vstal a šel za Vraboudovou.

„Přisáhám! Já ji nezabila!“ Vykřikla paní Vraboudová.

„Madam, já vím, že ne, chci se jen zeptat, používala jste v poslední době Savo?“

„Ne, já Savo nepoužívám, více mi vyhovuje Ineken, protože se Savem nejsem spokojená.“

„Děkuji vám madam, to je vše co jsem potřeboval vědět.“ Řekl pan Wilson a odešel na toaletu. Při umývání rukou přišel Jákože.

„Máte již jasno?“ Zvědavě se zeptal Jákože.

„Jistě povím vám to, jakmile budeme s panem Dankynským.“

Detektiv Wilson a Jákože se vydali za panem Dankynským do čajovny. Sedli si okolo malého tmavě zeleného stolku, na kterém byla červená konvice s čajem a tři oranžové šálky.

Z obrovského okna na místnost dopadalo denní světlo.

„Pane Dankynský, mám pro vás závěr vyšetřování.“ řekl detektiv Wilson s úsměvem. Pan Dankynský a Jákože zvědavě hleděli na detektiva.

„V osobních věcech a dokladech madam Pakové jsem našel LSD a papírky s kontakty na známé dealery. Mezi nimi kontakt na mou starou známou, která pořádá protesty proti týrání psů, ti lidé co s ní protestují a účastní se takových akcí, nosí psí obojek okolo krku, je to takový jejich talisman. To vysvětluje ten obojek, ale stále tady hraje roli LSD. Dlouhou dobu propadala depresím. Všimnul jsem si jizev na jejím zápěstí. Aby se cítila lépe, tak užívala LSD. Chtěla se zabít, tak se napila Sava, které jí rozleptalo ústa a orgány. Nechtěla cítit bolest, chtěla být někde jinde. Tak si naposledy dala LSD. To jí zabilo. Poté zůstává ještě otázka. Proč měla na sobě prostěradlo. Znal jsem jí jako malou, stále si hrála na duchy, prostěradlo tahala vždy s sebou. Cítila se s ním v bezpečí. Byla to sebevražda, ubohé Ellen

Pakové. Již jen čekám na potvrzení z pitvy.“ Dořekl detektiv, nahnul se ke stolu a usrknul čaj ze svého oranžového šálku.

## **Jan Rošek**

### **Město duchů**

Sobota

Divím se, že po včerejšku ještě otevřu oči, dokážu zapnout mozek a zvládnou se rozhlédnout kolem sebe. Sílu mám jen na to, abych se pootočil na Jess, která leží vedle mě. Možná bych se mohl i zvednout, kdybych to s tou pálenkou včera tak nepřehnal.

Jen tak ležím v posteli a snažím se, abych se nějak rozhýbal. Vstal jsem a první co jsem v tu chvíli chtěl, bylo klasicky si přečíst denní noviny. Zakousl jsem k nim suchý, sypký a starý rohlík, který nám ležel na stole. Prodírám se textem, chroupu si svůj rohlík a v tom z druhé místnosti vyjde Mike. „Včera si to pěkně přehnal“ řekl mi. Nic jsem neodpověděl, styděl jsem se za to. Chvíli jsme mlčeli, než z Mikova pokoje vyšla Lori a z mého Jess. Všichni jsme si sedli ke stolu a Mike spustil: „Napadlo mě, že když už jsme tady, nemusíme zůstat jen v Moskvě... Slyšeli jste někdy o extrémní turistice?“ Nikdo z nás nevěděl co tím Mike myslí, tak jsme ho nechali mluvit dál. „Zítřka se stavíme za Artiomem, vezme nás do Prypiati, města nedaleko Černobyli.“ Já byl proti, ale Mike přesvědčil Jess i Lori, takže mi nezbyvalo než jen souhlasit. Zbytek dne jsme se váleli doma a čekali než odezní kocovina.

Neděle

Brzy ráno jsme se sešli s Artiomem, který nás měl vzít až do města duchů. V jeho dodávce jsem se cítil bezpečně, dokonce nám řekl i něco o Černobyli a katastrofě, která se tam stala.

Po třech hodinách jsme dorazili k protivstupovým plotům do města Prypiati, kde Artiom jako vždy ukazoval průkaz, že má vstup povolen. Každopádně nás tam z nám neznámého důvodu nechtěli pustit. Byli jsme na Artioma naštvaní, ale on našťěstí znal jinou cestu.

Ač s krátkým zpožděním jsme dorazili do Prypiati. Artiom zaparkoval mezi dva bloky domů, vedle kterých stálo obrovské ruské kolo. Chvíli jsme jen fotili a stáli u auta, ale po chvíli jsme se vydali do jednoho z panelových domů. Vystoupali jsme do druhého poschodí, odkud jsme koukali z balkónu a prohlíželi si interiéry mrtvě prázdných bytů. Šel jsem do zadní části bytu a na zemi jsem viděl kouřící uhlíky, jakoby tam někdo před chvílí měl ohniště. Okamžitě jsem zavolal ostatní. Zděsilo nás to, protože tady přece nikdo nežije. Rozhodli jsme se odejít, ale hned. Když jsme vyšli z bytu, uslyšeli jsme divné zvuky. Artiom posvítí baterkou do ohromně dlouhé chodby a jediné co jsme tam viděli byl svítivě zelený svetr, skoro až fosforeskující. Ale něco se stalo, zdálo se mi že se pohl. Uslyšel jsem řev a dupání, proti nám se rozběhl obrovský hnědý medvěd se svetrem v zubech. Naštěstí pro nás bylo hned vedle schodiště, po kterém jsme mohli seběhnout dolů.

Když jsme vyběhli z domu, medvěd nás už nesledoval, ale na Prypiati se v tu chvíli snesla hustá mlha. Jess se začínala bát, běželi jsme hned do auta. Auto bylo na dohled, běžíme za ním, zdá se mi, že za námi slyším zvuky, podivné zvuky. Dva metry, metr a jsme u auta, rychle jsme do něj naskákali a Artiom začal stratovat. Ale nic se nestalo, z auta se jenom kouřilo. Nikdo z nás neví co se stalo, ale z auta rozhodně nevyjdeme.

Noc začala a v tomhle tajemném prostředí je každý zvuk, který slyšíme, strašidelný. Máme hlad, žízeň a vystavujeme se slabé radiaci, pokud něco neuděláme, budeme mít trvalé následky. Vyšli jsme z auta, vydali jsme se směrem k branám, odkud jsme přišli. Šli jsme okolo vysoké trávy, kde něco chytilo Artioma, shodilo do trávy. Hned jsme ho s Mikem zvedali, ale bylo pozdě...měl rozříznuté hrdlo. Všichni čtyři jsme okamžitě běželi na opačnou stranu od trávy, běželi jsme desítky minut, byli jsme daleko od Prypiati i od místa, kde umřel Artiom.

Nedaleko jsme našli nějaké město, a blízkou autobusovou zastávku, kde jsme se posadili a odpočinuli si. Lori byla tak vystrašená z toho co se stalo, že musela furt chodit do kola a nad vším přemýšlet. Po chvíli si sedla na schody, které byly o pár metrů dál. Nikdo z nás se neodvážil začít konverzaci o tom, co se vlastně stalo. Jen jsme tam seděli a koukali se na sebe, mezitím se nám radiace dostávala pod kůži jako malá, hnusná pijavice, která nám způsobuje infekci. Slyšel jsem výkřik, Lori už nebyla na schodech, vstali jsme a koukali, kam mohla zmizet, v tu ránu přiběhla stvůra podobná člověku, která chytila Jess a utíkala s ní. Já i Mike jsme se rozběhli za stvůrou, běželi jsme dlouhým tunelem, až nás začaly pálit oči, každé mrknutí bolelo jako rána pěstí od opilce v hospodě. Doběhli jsme do řídicího centra jaderného generátoru v Černobyli. Nohy, i ruce jsme necítili, oba jsme bezvládně spadli na zem a leželi.

Vidím světlo, auto. Přijela rusko-vědecká armáda. Mike se k nim plazil a prosil je o pomoc. Zastřelili ho bez jakéhokoliv varování. Mně naložili do auta a doktor mi říká: To bude dobré, to bude dobré. Spadl jsem do bezvědomí. Probudilo mne světlo, kterým mi svítili do očí, byl jsem v nějakém bunkru nebo nemocnici. Byl jsem na vozíku a někam mě vezli, pokládali mi stále otázku jestli si něco pamatuju, neodpověděl jsem. Dojeli jsme k velkým dveřím, otevřeli je a hodili mě tam na podlahu. Byla to hodně tmavá místnost, v rohu jsem viděl nějakého člověka, na obličeji mu chyběly kusy masa a v jeho ruce...měl v ruce Jessiný náramek. Zvedl pohled a šel proti mně.

## **Ester Botošová**

### **Protože ona ráda světlo zelenou**

Ahoj jmenuji se Greg, je mi 17 let a chodím na střední školu v Country Ray. Jednoho dn jsem se vydal do parku, prohlížel jsem si to krásné městečko, ale kdybyste věděli jací lidé tady žijí, asi byste se zbláznili, samí zloděj, podvodník, lhář. A ejhle najednou se přede mnou objevila dívka, která se rvala o kabelku s nějakým chlápkem. Běžel jsem jí rychle na pomoc ale mladík už začal utíkat. Dívka křičela ale zloděj nezastavil, který zloděj by se taky zastavil. Když jsem přiběhl k dívce zeptal jsem se, zda je v pořádku. V pořádku byla, ale zloděj jí ukradl peníze jejího otce, které měla odnést do banky. Řekla mi, že otec se do tří dnů vrátí a do té doby ty peníze musí sehnat zpět, jinak otec přijde o firmu a nebudou mít na živobytí. Řekla že se nechce živit suchým, tvrdým rohlíkem. Já se zasmál, ale jí to nejspíš vtipně nepřišlo. Já osobně jsem osamocený člověk, mám jednoho jediného kamaráda a tím to hasne, takže jsem se rozhodl, že jí pomůžu, stejně nemám nic na práci, ale potřebovali jsme ještě někoho, tak jsem zavolał Carlovi. Carl byl můj slavný kamarád, byl to originální tvor, říkali jsme mu mimozemšťan, protože nestál nohama na zemi, pořád o něčem snil a vznášel se v oblacích. Proto jsem ho měl rád. Carl byl jediný člověk, který by mi pomohl s čímkoliv. Řekl jsem mu

celý příběh, a také jsem dodal ať přijde do parku v Townstills. Když Carl dorazil, rozhodli jsme se hledat toho zloděje, ale otázka byla: Jak ho najít? A tak jsme pomalu bloudili po městě a hledali způsob jak ho najít. Když jsme došli k cukrárně v Down Street, viděli jsme dívku, která byla celá ve světlezeleném oblečení a prala se s tím stejným zlodějem, jakého hledáme my, o kabelku. Chtěli jsme dívce pomoci, ale zloděj vzal nohy na ramena a prchal co nejrychleji pryč. Všichni jsme přiběhli k světlezelené fičce a chtěli jsme jí pomoci, řekla nám, že jí ukradl kabelku, kde měla svého Ňufíka. Nikdo nevěděl, kdo Ňufík je, ale všem došlo, že to byla čivava ve světle zeleném oblečku. Dívce jsme řekli příběh a ta se rozhodla, že nám pomůže. Možná se divíte, proč jsme nezavolali policii, ale kdyby ho policie našla, tak věci, které dívkám ukradl, by nám jen tak nedali, protože nikomu z nás není 18 let. A taky by museli zavolat našim rodičům, jenže Kerol, což je ta první dívka, své rodiče zavolat nemohla nebo by ji přetrhli. No a pak je tady ta druhá dívka Madison, naše zelená fičca. Chvilku jsme se jen tak procházeli po městě a přemýšleli co bude dál. Najednou jsme zahlédli autobus, ve kterém seděl ten zloděj. Rozeběhli jsme se za autobusem, ale samozřejmě že jsme ho nestihli, taxík nikde nebyl. Našli jsme si všechny stanice, na kterých autobus staví, a tak jsme si počkali na další autobus a už to svištělo. Když jsme přijeli na poslední stanici, zahlédli jsme světlezelený šátek, který musel určitě upadnout Ňufíkovi. Najednou jsme se ocitli v mlze, nikde nic, všude jen mlha a ticho. Nevěděli jsme, kde se to nacházíme a autobusy už nejezdily. Dívky se začaly klepat, chtěl jsem být statečný, ale taky jsem se rozklepal, no Carl si už asi dávno nadělal do kalhot. Došli jsme k malému domku, který měl železné dveře. Někdo nás zahlédl z okna a vyběhl ven. Všichni jsme zpanikařili a začali utíkat, ale byli jsme moc pomalí, stihl nás všechny pochyťat. Nevíme, co se stalo. Ocitli jsme se v nějakém sklepe, byl tam smrad a vlhko. Kerol prohlásila: No, teď by se mi hodil i ten tvrdý suchý rohlík. Ale tentokrát už jsem se nezasmál. Ve zdi byla malá škvíra, přes kterou jsme mohli vidět vše co se v domku odehrává. A najednou tam byl i ten zloděj, který okradl Kerol a Madison. Madison nevydala ani hlásku, protože si ušpinila oblečení a nemá Ňufíka. Carl pomalu sledoval vše přes škvíru. Všichni jsme byli vystrašení, ale Kerol zkoušela pomalu bouchat do zdi. Najednou opadla omítka a objevily se dveře. Ale byly zamčené, tak na řadu přišla Madison. Vzala svou světlezelenou sponku a dveře pomalu odemkla. Pak přišel na řadu Carl, měl dobrou orientaci v prostoru, tak nás bezpečně vyvedl ven, protože všude byla mlha a tma. No a jako poslední jsem byl já, no já jen hlídal kdyby náhodou. Chtěli jsme okamžitě zmizet, ale co ty peníze a Ňufík?! Nemohli jsme jen tak odejít a navíc dopravit se do Country Ray by trvalo celou věčnost, protože autobusy už nejezdily a taxík bysme tu nenašli. Tak jsme se schovali venku do stodoly, bylo to moc tajemné prostředí. Vymýšleli jsme různé plány, jak se dostat do domku, vzít své věci a běžet domů. Ale všechno bylo tak složité, přesně jako z nejnovějších Bondovek. Poté jsme hledali nějaký jiný způsob, ale ten byl zas moc nebezpečný. Nevěděli jsme co dělat, už jsme to chtěli vzdát a volat rodičům, ale nikde tam nebyl signál. Ale najednou jsme ztratili Madison. Nikdo nevěděl, kde je, jen jsme viděli, jak se žene za světlezeleným svetrem, který ležel na zemi. Z něj vyskočil Ňufík a vypadla obálka s penězi. Všichni jsme si oddechli a zasmáli se. Teď už jen rychle zmizet. Běželi jsme po rovné cestě a stopli jsme si starou paní, která měla namířeno do Country Ray. Rozloučili jsme se a odešli domů. I nadále jsme zůstali v kontaktu. Na něco takového se zapomenout nedá.

**Veronika Lanštiaková**  
**Onen tvor**

Bylo brzké ráno na začátku podzimu, všude byla jinovatka, mlha a tím pádem i zima. Procházel jsem se po lese jako každé ráno. Proč zrovna ráno, protože tu bývá klid, žádní vandalové tu nedělají bordel ani nikdo neřve. Teda bylo tomu tak až doteď. Kdesi v dálce jsem slyšel hlas, jako by volal o pomoc. Nebyl jsem si jist, zda se mi to zdá, nebo ne, ale přesto jsem se rozhodl hlas následovat. Čím dál jsem šel, tím byl hlas hlasitější a zřetelnější. V tu ránu jsem ztuhnul. Uviděl jsem něco, co nikdy dřív. Na zemi ležel člověk, ale spíše mě zaujalo něco jiného. Útočil na něj neznámý tvor. Sice jsem na něj dost dobře neviděl, ale bylo mi jasné, že jsem nikdy nic takového neviděl. Jako by to byl nějaký „originální“ tvor. Promnul jsem si oči, ale nezdálo se mi to. Ihned jsem přispěchal na pomoc a tvora jsem zahnal. Oběť jsem zachránil, ale tvor už dávno zmizel v hlubinách lesa.

Seděl jsem na policejní stanici, vedle mě se choulil malý chlapeček, mohlo mu být tak 12, 13, víc ne. To on byl obětí útoku. Oba dva nás chtěli vyslechnout, co se stalo. Já jen tiše poslouchal, co chlapeček říká.

„No bylo tam nějaký zvíře.“

„Myslíš jako vlk nebo liška?“

„Ne.“

„Tak jaké?“

„No mělo to velký špičatý zuby a křídla jako drak a vypadalo to jak vlkodlak.“

„Vlkodlak s křídly? Ze mě si srandu dělat nebudete!“

Vyhodili nás s řevem ze stanice. Jelikož policie neuvěřila, rozhodl jsem se to vyřešit sám.

Ještě téhož dne jsem se vydal na místo činu. Všude byly jen stopy v kruzích, jak tvor kroužil kolem chlapečka. Najednou jsem uslyšel praskání větviček, a zaujal jsem bojovou pozici.

„Prosím neútočte,“ vykřikl pisklavý hlas, ze kterého mi došlo, že je to ten chlapeček.

„Nemáš být u maminky?“

„Nemám maminku.“

„A co tatínek?“

Chlapeček jen zašátral v kapsách a vytáhnul suchý, tvrdý rohlík.

To je vše, co mám.“

Zaváhal jsem, co dělat, ale nakonec jsem odvedl chlapečka ke mně domů.

Můj domov byla malá chatka uprostřed louky. Sice malá, ale postačila. Bez jakéhokoli slova jsem chlapečkovi uvařil čaj a uložil ho do tepla.

„Ty, poslyš, co přesně se v tom lese stalo?“

„Jen jsem se procházel a to zvíře mě napadlo.“

„Nic jiného jsi neviděl?“

„Ještě nějaký chlap tam vzadu byl.“

„Jak vypadal?“

„Měl takový zelený, svítící svetr.“

„Myslíš svítivě zelený svetr?“

„Jo.“

Bez dalších slov šel chlapeček spát a já se vrátil k lesu. Věděl jsem totiž, že jsem kdesi zahlédl útržek světle zelené látky. Les byl v noci takové tajemné prostředí, a abych byl upřímný, bál jsem se. V ti chvíli jsem to uviděl – útržek zelené látky.

Podíval jsem se pořádně kolem. Na zemi ležely zvířecí stopy, ale i stopy člověka. Následoval jsem je. Dovedly mě k nedalekému opuštěnému srubu. Rozhodl jsem se vejít dovnitř, ale kdosi za mě řval. „Nechodte tam!“ Byl to hajný. Optal jsem se ho, proč dovnitř nemůžu. Neodpověděl mi. Jednoduše mě poslal do háje. Něco mi na tom nesesedělo. Schoval jsem se za strom a pozoroval, co se bude dít. Hajný se rozhlédl a vešel do srubu. S někým tam mluvil, já ale nic neviděl. Co mě zarazilo bylo to, že jen o chvíli později vyběhl ze srubu onen tvor. Lekl jsem se. Pomalu ze srubu vyšel i cizí muž – muž v zeleném svetru. Počkal jsem si, než odešli, a vešel jsem do srubu. Nikde ani noha. Došlo mi, co se vlastně děje. Zamířil jsem domů., najedl se a šel spát.

Ráno mě probudil dětský křik. Okamžitě jsem se šel podívat, co se děje. Chlapeček ukázal na okno a prohlásil: „Byl tam!“ Vzal jsem si svou pistoli a vyšel ven. Všude byly zvířecí stopy končící pár metrů za mou chatkou. Na jejich konci stál onen tvor. Vzal jsem pušku a zamířil. „Nestřílet!“ ozvalo se z lesa. Vykřikl to muž v zeleném svetru. „Je to člověk!“ Sáhl jsem po tvor, chytil ho za uši a vši silou jsem trhnul. Jeho hlava mi ležela v dlaních. Byla to maska, to jsem však já nevěděl. Zavola jsem policii, která naštěstí dorazila dříve, než stihli viníci uprchnout. Oba byli zatčeni za napadení, bohužel nikdo z nich nedostal, proč chlapečka napadli.

Trvala několik hodin, než jsem se dostal domů. Chlapeček ležel na zemi před krbem a spal. Opatrně jsem ho uložil do postele a poté vzbudil se slovy, že jsem ho našel spát v lese a že to celé byl jen sen. Uvěřil mi. Sice jsem lhal, ale jen pro jeho dobro. Každopádně jsem mu dal nabídku, že u nás může zůstat, jak dlouho bude chtít. Souhlasil. Jelikož mi ale své jméno neprozradil, začal jsem mu říkat Matěj.

## **Klára Mattanelli**

### **První zkušenost**

Jmenuji se Felix a jsme policejní detektiv. Nu, dobrá jsem začínající policejní detektiv... Tak fajn, dobře! Dneska teprve nastupuju do nové práce. Ale já věřím, že ze mě policejní detektiv brzo bude. Mám dokonce i detektivního psa. Je to tedy fena, ale je obrovská. Když jsem ji kupoval, bylo mi řečeno, že z ní vyroste malej pejsek, ale jak se na ni tak koukám, kam se hrabe bernardýn nebo irský vlkodav. Jmenuje se „Koule“, protože je velká, chlupatá a tlustá! Vůbec nevím z čeho, když ji živím suchýma a tvrdýma rohlíkama. Beztak nic jinýho nežere... pokrčil jsem rameny a se svým ranním monologem před zrcadlem skončil. Ještě jsem si upravil kravatu a vydal se vstříc své detektivní budoucnosti. Vyrazil jsem brzy ráno, takže se ve městě usadila chladná mlha. Nevadilo mi to, užíval jsem si chůzi po prázdném chodníku a první paprsky vycházejícího slunce. Vdechoval jsem krásnou vůni rána a podzimu. Bylo by to pokračovalo déle, kdybych se nesrazil s nějakou blondýnou, která měla v ruce kafe, a celé ho na sebe nevyžil.

„Kam čumíš, ty nemešlo?“ vyjela na mě a začala si z bílé blůzky stírat hnědou tekutinu, bohužel neúspěšně.

„Já...já se moc omlouvám, neviděl sem vás,“ bránil jsem se a omlouval zároveň.

„Sakra, jak teď budu vypadat?! Mám s někým pohovor a takhle zaručeně dobrý dojem neudělám!“ naříkala a vlhkými ubrousky si otírala mokré ruce.

„Podle mě vypadáte výborně, pochválil jsem jí i přes nastávající paniku vzhled, a vyrazil do budoucí práce. To to zase začíná! Sundal jsem si alespoň sako, ještě že mám černou košili.

### *Z pohledu Charloty*

Vyrazila jsem jako každé ráno do práce a naivně si myslela, že bych mohla vypadat alespoň jednou dobře. Jenomže po cestě jsem se srazila s vcelku pohledným mužem a vychrstla na nás svůj čerstvě koupený Starbucks. To udělám na novou pracovní sílu skvělý dojem. Možná jsem na toho chlápka neměla tak rvát, ale když jste naštvaní, uděláte cokoli.

Vešla jsem do budovy, do které vcházím už dobrých pět let a mou pozornost upoutal onen pohledný muž s velkým tlustým psem. Sklonila jsme hlavu a vydala se do své kanceláře.

### *Felix*

Čekal jsem s Koulí u nohy (ach, ten svět dvojsmyslů) a pracovní brašnou před dveřmi kanceláře. K mému překvapení do dveří vešla kafem politá blondýna s udiveným výrazem ve tváři. Sedl jsem si na židli a nechal se od ní obsloužit kafem a dortíkem.

„Tak vy byste chtěl u nás pracovat?“ zeptala se mě při ukusování čokoládového dezertu. Dělal jsem, že se nic nestalo a odpověděl. „Ano, je to můj životní sen stát se detektivem.“ Pousmála se a podala mi ruku, se slovy „Jste přijat,“ jsem se odebral do své nové kanceláře.

### *Tv reportáž (zprávy)*

„Dnes v noci byla vyloupena státní pokladna a pachatelé po sobě nezanechali žádné stopy. Budeme tedy muset práci svěřit do rukou profesionálních pracovníků, aby na viníky přišli.“ Hltal jsem každé slovo zrzavé moderátorky a ukusoval tvrdý rohlík. Koule hlasitě zakňučela, protože byl určen nejprve jí, ale ignoroval jsem to. V tu chvíli někdo zazvonil a já se nemotorně rozběhl ke dveřím. Cestou jsem se stihl natáhnout v předsíni, při zakopnutí o nastavenou židli.

Dokulhal jsem tedy ke dveřím a s rohlíkem v ruce otevřel.

### *Z pohledu Charlotty*

Když jsem se dověděla o vyloupené státní pokladně, poskočilo mi srdce a já s ním.

„To je paráda!“ zakřičela jsem na celý dům a hned se za to proklínala. Tedy ne, že by to bylo skvělé, že jsme přišli o takovou sumu peněz. Tak jsem to nemyslela, jenomže to znamená, aby se naše detektivní kancelář vydala na popas zločinu.

Popadla jsem kabelku a běžela směr Felixův byt, musím mu tu novinu oznámit.

Otevřel mi s rohlíkem v ruce a pokrčenou nohou.

„Co se ti proboha stalo?“ vyjekla jsem hned u dveří.

„Ale, jen jsem zakopl v předsíni o židli, nic to není,“ dodal statečně a já ho začala litovat.

„Ty můj chudáčku, už jsi slyšel o té loupeži?“ ptala jsem se nedočkavě a zabouchla za sebou dveře.



„Ano, víš napadlo mě...“ „Co?“ skočila jsem mu do řeči a nenechala ho domluvit.  
„...že by jsme se na to mohli jít podívat,“ dokončil myšlenku a nervózně se podrbal na hlavě.  
„Přesně to jsem měla na mysli,“ s úsměvem jsem mu odpověděla a popadla ho za kravatu.  
„Tak jdeme!“

### *Z pohledu pachatele*

Myslím si, že je nás víc. Cha, jak jsou hloupí. Mám dost peněz na to, abych dojel k moři a žil šťastný a bohatý život... Blaženě jsem se usmíval a svíral v ruce svůj talisman. Byla to plastová hračka, která představovala něco mezi Kačerem Donaldem a šilhavou rybou. Vždycky mi ale přinášela štěstí a tak jsem se na vzhled neohlížel. Konečně mám, co jsem chtěl...

### *Felix*

Dorazili jsme na místo činu a přes bésnící davy lidu se dostali dovnitř.  
„Pokladna je prázdná,“ promluvil jsem do ticha místnosti a podrbal se na bradě.  
„Tobě nic neunikne,“ ušklíbala se Charlotta a pokusila se sejmout otisky prstů, neúspěšně.  
Pachatelé měli rukavice, pokud jich tedy bylo víc. Obešel jsem celou místnost a narazil na svítivě zelený kousek bavlnky. Někomu musel spadnout z oblečení, usoudil jsem a vložil bavlnku do kapesníku. Na nic víc jsem nenarazil a tak jsem se vydal za Charlottou. Mluvila s nějakou ženou a vehementně kývala hlavou. Došel jsem k ní a pochytil zbytek rozhovoru:  
„Já tu pracuji teprve týden, ale ničeho podezřelého jsem si nevšimla. Můžete se zeptat Kataríny, ta tu uklízí už pár let a spíš vám poradí.“ Charlotta poděkovala a řekla mi zbytek všeho, co se dozvěděla „Prý tu nastálo pracují dva muži a tři uklízečky. Jeden z mužů bydlí kousek odtud a ten druhý je nahoře v budově. Nikdo další, kromě vrátného, tu nepracuje,“ vysvětlovala mi s vážným výrazem ve tváři a nakonec pokrčila rameny.  
„Půjdem se tedy podívat nahoru a pak zajdeme za druhým mužem, co tu pracuje,“ navrhl jsem a čekal na souhlas. Ten se dostavil okamžitě a tak jsme se po schodech vydali nahoru.

### *Z pohledu Charlotty*

Celí udýchaní jsme vyšli až do posledního patra a teprve tam nám došlo, že kdybychom jeli výtahem, mohli jsme si tenhle tělocvik odpustit. Můj pohled spočinul na elegantním muži v obleku, který seděl za obrovským stolem a něco ťukal do počítače. Pozdravila jsem a na odpověď nečekala.

„Kde jste byl včera v noci?“ otázala jsem se drze a zaskočila Felixe po mém boku.  
„Já?“ zeptal se přihloupě elegant a odklopil zrak od svého monitoru.  
„Ano, vy!“ Je tu snad někdo jiný podezřelý?!“ vyjela jsem a vůbec nevěděla proč tak nahlas.  
„No, já... jsem... byl.“ vyjeveně na mě zíral a snažil se ze sebe něco vymáčkout.  
„Leze to z vás jak z chlupatý deky!“ Ani nevím, kde se ve mně vzala taková odvaha, ale když mě Felix upozornil, že to stačí, trochu mi hřebínek spadnul.

### *Felix*

Páni, líbilo se mi, s jakým elánem vešla do místnosti. Bylo mi toho chlápka sice trochu líto, ale koukat se na její prořízle chování mě uchvátilo. Trochu jsem ji na to upozornil a ona se trochu zkontrolovala.

Byl to můj první výslech a probíhal celkem v klidu. Muž jménem George byl během loupeže doma se svou manželkou a ta nám jeho výpověď potvrdila. Vyloučili jsme ho tedy z řady podezřelých a jeli se podívat na toho druhého.

Bydlel v krásném domě s velkou zahradou, usoudil jsem, že by neměl zapotřebí krást peníze. Přesto jsem s ním ale podstoupil rozhovor ohledně noční krádeže.

Tu noc byl na obchodní cestě se svou sekretářkou, takže kromě nevěry nic jiného provést nemohl.

Během výslechů jsem úplně zapomněl na svou fenku a tak, když jsme opustili jeho dům, jsem krapet zpanikařil: „Kde mám Kouli?“ podíval jsem se na Charlottu a z jejího pohledu bylo jasné, že mi nerozumí.

„Víš, tohle je opravdu divná otázka a já nechci znít nijak perverzně, ale...“

„Myslím svého psa!“ skočil jsem jí do řeči, protože mi bylo jasné, kam tím míří.

„Tvůj pes se jmenuje Koule?“ podivila se a trochu jí zacukaly koutky. Tohle nikam nevede, rozběhl jsem se tedy na místo, kde byla moje fenka naposledy. Doufal jsem, že ji najdu...

### *Z pohledu Charlotty*

Na nic jiného než na to, že máme o dva podezřelé míň a Felixův pes se jmenuje Koule, jsme nepřišli.

Místo toho, abysme řešili případ, teď hledáme velkou chlupatou Kouli, která má představovat psa, co miluje suché rohlíky.

Paráda! Proběhli jsme celou budovu a po psovi nikde ani památky. Felix byl opravdu vyděšený a tak jsem se ho snažila podporovat. Napadlo mě, že sklep jsme ještě neobhlídli a je velká možnost, že tam jeho mazlíček bude.

Vydali jsme se do tajemného prostředí nazývaného sklep a snažili se znít při vyslovení jména „Koule“ co nejméně komicky. Ale ono když chodíte tmavými chodbami a snažíte se najít něco, co je větší než medvěd a vypadá to jak velká zmuchlaná deka, tak je to obtížné.

### *Felix*

Byl jsem rád, že se mnou Charlotta jde. Nebyl jsem na hledání sám a navíc v tmavém sklepení to působilo kapku děsivě. Najednou jsem z jednoho kumbálu, který sloužil jako byt vrátného, uslyšel psi štěkot. Hlasitě jsme spolu s Charlottou zabouchali na dveře a jako odpověď nám otevřel vousatý chlápek.

„Co si přejete?“ zeptal se krapet mrzutě a ob asi nás prohlédl.

„Totiž neviděl jste našeho .. tedy mého psa?“ nakoukl jsem dovnitř a opravdu uviděl svojí Kuličku.

„No, nevím, jestli je to on, ale pokud ten váš žere tvrdé rohlíky..“ vysvětloval mi pořád nevrle s pohledem na mém detektivním odznaku.

„Ano, to je moje fenka! Smím?“ zeptal jsem se nesměle a už vcházel do malého bytu. Něco zabrblal, ale dal mi volný přístup. Koule se ke mně hned přitulila a blaženě mi olizovala obličej. Měl jsem takovou radost, že jsem ji našel a moc muži děkoval. Očkem jsem ho stále pozoroval a hlavou mi proběhla včerejší událost. Zeptal jsem se ho tedy, kde včera byl a při tom se rozhlížel po skromném příbytku. Nic zajímavého tu na pohled nebylo až dokud se můj zrak nezastavil na svítivě zeleném svetru, pohozeném v rohu místnosti.

Nic jsem nevnímal, protože vlastní myšlenky mě zajímaly mnohem víc. Byl trochu nervózní a mnul si zpocené ruce. Nebudu ho trápit, doma si vše promyslím.

Sedím na balkóně a v ruce svírám skleničku vinného stříku. Po doučkách upíjím a přamýšlím o vousatém muži, kterého jsem dnes navštívil. Koule vedle mě spokojeně chroupe rohlík a pohledem spočívá na mně. Podrbu ji za uchem a dál se hrabu ve svých myšlenkách...

### *Z pohledu pachatele*

Je mi jasné, že jsem teď podezřelý a tak musím utéct. Celý svůj byt jsem polil benzínem a vzal si tašku s věcmi, které budu nutně potřebovat. Už bylo jen slyšet škrtnutí sirkou a dupot mých tenisek po chodbě. Abych utekl neslyšně, boty jsem tam pro jistotu nechal. Bylo nepříjemné běhat venku v ponožkách, kór v bahně a tak jsem je při první příležitosti zahodil do křoví.

Běžím lesem a sprádám si svůj geniální plán. V ruce tisknu svůj talisman a věřím, že mi to vyjde.

### *Z pohledu Charlotty*

Uprostřed noci mě probudil Felixův křik a vlhký jazyk jeho mazlíčka. Otřela jsem si pusou a promnula červené oči. Donutil mě se obléct a odštrachat se spolu s ním do nedávno vykradené banky.

Když jsme tam ještě v polospánku dorazili, k našemu překvapení byla část budovy vyhořelá a všude kolem běhali hasiči a policisté.

### *Felix*

Bylo mi jasné, kdo to udělal a tak jsem se bezmyšlenkovitě vydal k vyhořelé části domu. „Tady nic nenajdu,“ řekl jsem si pro sebe a kousl se do rtu. Vyšel jsem ven a obcházel budovu kolem dokola. Z ničeho nic Koule skočila do nedalekého křoví a štěkala. „Neotravuj Koule, teď ne!“ napomenul jsem ji a dál přemýšlel. Trochu zavrčela na důkaz nesouhlasu, ale já jí nevěnoval jedinou pozornost. Nechtěla se „hádat“ a tak ke mně přiběhla a před nohy mi položila promočené, látkové... ponožky?! Ano, ponožky. Nebral jsem na to ohled a věnoval se dál své činnosti, jenomže její oči mě přinutily si to prozkoumat.

V tom mi to došlo, mám toho nejlepšího a nejchytřejšího psa zároveň.

Na ponožky se mi sahat nechtělo a tak jsem je donesl do laboratoře. Mé představy se potvrdily. Spolu s Koulí jsme se vydali po jeho stopách. Vyčmuchala ho dokonale. Chtěl odletět na Bahamy. Ale my jsme jeho touhy překazili.

Můj první detektivní případ byl rozluštěn. Samozřejmě bych to nezvládl bez spolupráce mých výborných společnic, Charlotty a Koule. Teď už vinný střík nepopíjím sám, ani ho nepopíjí Koule. Popíjí ho se mnou má nová přítelkyně. Přítelkyně, do které jsem se zamiloval a rozluštím s ní ještě spoustu případů...

A na závěr? Koule by nikdy pachatele nevyčmuchala, kdyby odér z jeho ponožek nebyl tak silný. Ano, možná se tomu říká přeslazený Happy end, ale kdo nemá rád šťastné konce....

*Váš Felix, Koule a Charlotta*

